

Wedu: Generația C

Nr. 18 / martie 2014

Wedu: Generația C

Revistă de atitudine, creată de tineri, pentru tineri

Nr. 18 / martie 2014

Vicentiu-Eduard Dine	Cui prodest sapientia?	1
Alexandru-Cristian Preda	Printre ființe fără' de viață în drum spre ziua de mâine	2
Alexandru-Cristian Preda	Mafia lemnului – pădurile dispar...	2
Andrei Zeti	Ce gust are viața?	3
Alexandru-Cristian Preda	Familia – unitatea social-universală a umanității	3
Vicentiu-Eduard Dine	Mai știm?	4
Cristian Ghingheș	Candidați, nu-i lăsați pe alții să decidă pentru voi!	5

Colectiv de redacție

Alexandru ȘOTROPA (Universitatea din București)
Costin-Florian MIRON (Editura Universității din București)
Doru ȘTEFĂNESCU (Social IT)
Lucian APOSTOL (Social IT)
Mădălin Blidaru (Școala Națională de Studii Politice și Administrative)
Olimpius ISTRATE (Universitatea din București)
Sebastian IRIMIA (Social IT)

Revista "Wedu: Generația C" este realizată printr-un parteneriat între
Social IT și Consiliul Național al Elevilor

Fondator: Doru Ștefănescu

Online: www.wedu.ro/generatia-c

Cui prodest sapientia?

Autor: Vicentiu-Eduard Dine, 24 martie 2014

analiză a sistemului actual de învățământ, dublată de o descriere a unei pasiunii proprii... și personale.

Trăim în secolul XXI, în „secolul vitezei”, în care timpul – un fir de nisip – se scurge atât de repede, încât alternanța ieri-azi-mâine devine aproape imperceptibilă. Ei bine, „Cui prodest sapientia?” Cui îi mai folosește înțelepciunea în ziua de azi? Realitatea ne arată pe toate planurile o lipsă de interes asupra învățaturii, asupra cunoașterii, mai exact.

În societatea actuală domină o tentă negativă. Cultivăm incultura. Trăim pe fugă, nu ne uităm în urmă, privim doar înainte. Lumea este îngrădită spre un singur scop – satisfacerea instinctelor. Scara evolutivă a lui Darwin pare să se oprească aici, fiindcă dorința de evoluție e din ce în ce mai scăzută. Suntem tentați să ne afundăm în tăcere, în neant, să trăim cu rațiunea într-o stare vegetativă. De ce? Pentru că modelele actuale, cel puțin cele din societatea românească, nu prezintă nicio picătură de inteligență. Nu avem de la cine să învățăm, astfel că a afirma că ești intelectual, cel puțin în România, înseamnă a atrage un potop de râsete și a te transforma într-un stigmatizat. Cui îi mai folosește, deci, înțelepciunea, într-o țară în care incultura e ridicată la rang de artă?

De mulți ani învățământul funcționează „low-cost”, ceea ce produce un imens val de nemulțumiri. Ba mai mult, sistemul educațional se axează pe memorarea unor cantități mari de informații pe o durată scurtă de timp și, deci, fără posibilitate de fixare a noțiunilor. Acesta este un mare minus al sistemului, pe lângă faptul că salariile profesorilor produc nemulțumiri în rândul acestora, fapt care se resimte și în felul în care se desfășoară orele de curs.

Din fericire, însă, școala românească, în ciuda deficiențelor pe care le are, însumează profesori dedicați și elevi dornici de performanță. În fiecare an, tinerii români cuceresc medalii la olimpiadele internaționale de la majoritatea materiilor. Speranțe există, însă totul se bazează pe pasiune – pasiune dezvoltată de elevi și insuflată de profesori. Consider că fac parte din acel grup de elevi „interesați”, dornici de progres. Eu am ales să fac performanță la limba latină, să înțeleg această limbă grea, enigmatică, aparent dispărută, dar care defapt trăiește prin noi înșine, prin sângele care pulsează în toate inimile descendenților poporului roman.

Înainte de a menționa motivul pentru care am ales această disciplină, trebuie să evidențiez faptul că e deosebit de bizară atitudinea de dezaprobare pe care o au majoritatea elevilor față de limba latină. Este adevărat, această limbă este moartă, însă ea constituie un real ajutor în cazul în care cineva dorește să învețe o limbă romanică, precum italiana, spaniola, portugheza etc. În plus, istoria romanilor, mai ales în ceea ce privește sfera organizării politico-administrative oferă un exemplu foarte important, un model care trebuie studiat și înțeles.

Așadar, am ales limba latină pentru că ea înseamnă pentru mine o modalitate de evadare din cotidian. Limba latină este ocupația spre care mă îndrept mereu atunci când sunt trist, nervos, stresat. Chiar dacă pare ciudat, găsesc astfel un subiect către care să-mi canalizez atenția și în felul acesta să uit problema pe care o am în momentul respectiv. Am ales limba latină pentru că ea îmi oferă motivație. Mă face să îmi doresc mai mult, tot mai mult. „Bis vincit qui se vincit” – și astfel, întotdeauna, am mers mai departe, am învățat mai mult, tot mai mult, am făcut lucruri mai dificile. Limba latină îmi oferă

satisfacție – o satisfacție extrem de mare după fiecare concurs, după fiecare text bine tradus.

Însă, cred, cel mai important aspect este faptul că limba latină mi-a oferit prieteni. Prin intermediul Olimpiadei am reușit să cunosc oameni care mi-au schimbat viața, oameni cu care am rămas prieten și voi rămâne prieten, mai mult ca sigur, toată viața. Am cunoscut profesori dedicați și extrem de sufletești. Așadar, după olimpiada de anul trecut am rămas cu toții ca o familie. S-au făcut numeroase întâlniri, iar în vară ne-am reunit într-o excursie la munte. Acum, aproape tot lotul de anul trecut participă la etapa națională de anul acesta. Ultimele cuvinte spuse pe peronul Gării de Nord pe 2 aprilie 2013 au fost „Și la anul, în aceeași formație!”... și așa a fost.

De altfel, găsesc că latina este o artă. Exactă, sigură, și în același timp frumoasă, armonioasă. De altfel, găsesc posibilă comparația limbii latine cu un ceas elvețian – o limbă deosebit de precisă, care nu lasă loc interpretării, și în același timp o limbă plăcută și interesantă.

Limba latină se rezumă la un singur cuvânt pentru mine: pasiune. Și așa definesc pasiunea ca fiind motorul care generează o sumă de acțiuni precum munca frecventă, dublată de o ordine în gândire necesară (mai ales la traduceri!), dorința de a progresa, sentimentul de datorie, dorința de a fi competitiv. Acel impuls continuu care te face să lucrezi, care vine ca un drog, ca un drog bun, și te forțează să faci o traducere, să scoți un intrus, să citești ceva legat de Brutus sau de Caesar. Aceasta e pasiunea, aceasta e limba latină.

În final, trebuie să menționez faptul că mă simt dator să păstrez această limbă undeva în sufletul meu, și, mai ales, s-o fac cunoscută și altora.
[... continuare în pagina 2]

[...continuare pg. 1] Cred că este datorია tuturor celor ce au luat măcar o dată contact cu limba latină să nu lase această limbă să se stingă de tot.

Limba latină reprezintă una din cele mai importante părți ale istoriei umanității, și este, deci, datorია noastră să o păstrăm undeva în sufletele noastre și să o dăm mai departe. ■

Printre ființe făr' de viață în drum spre ziua de mâine

Autor: Alexandru-Cristian Preda
22 martie 2014

○ rizontul se-nroșește,
Iar lumina te orbește -
Soarele a răsărit.

Printre ochiuri mici, plâpânde,
Conturate cu fire fine
Și prin geamul ce pocnește,
Sub mii de striuri line
ale gheții – impunătoare,
Se zărește o ninsoare.

Printre scamele ce-ngheață,
Fulgi ce fac zăpada groasă,
Încrețesc ușor privirea
Și parcă văd în depărtare
Un copac.
Ce stă stăpân peste o vale,
Fără haina sa cea verde.

Printre crengile cam goale,
Mă apropi de fereastră
Și nu prea cred că mi se pare
Atunci când văd o așezare.

Iar printre firele subțiri
Ale fumului ce-i scos
Din hornuri de case, clădiri
Se zărește parcă școala
Înfundată de zăpadă
Și parcă aud al mamei glas
Ce mă-ndeamnă către pat...

Orizontul se-nroșește
Iar lumina te orbește
Soarele a răsărit.
Iară ziua cea de mâine
A sosit. ■

Mafia lemnului – pădurile dispar...

Autor: Alexandru-Cristian Preda, 12 noiembrie 2013

*Așa spunea Eminescu acum 130 de ani – în decembrie 1883.
Ei bine, aceleși versuri le-am putea atribui și evenimentelor de
astăzi, numai că venirea iernii este întruchipată în omul nătâng
ce dă dovadă de o perspicacitate neasemuită.*

Zilnic, zeci, uneori chiar sute de hectare de pădure dispar "misterios". Aici stau mărturie sutele de cioturi, uneori acoperite mișelește cu pământ pentru a nu putea fi văzute de "ochiul" statului, alteori învăluind munții ca niște soldați căzuți pe câmpul de luptă. Însă, oricum, un lucru este sigur, și anume faptul că în pădurile din România se desfășoară un adevărat troc. Se pare că, din păcate, nimeni nu vede nimic, sau, cel puțin, cine trebuie, dar, în curând, în ritmul acesta, cu toții vor simți, fiindcă pădurile ne oferă aerul cel de toate zilele, fără de care suntem doar niște obiecte pe acest pământ aflat în "comă".

Ceea ce acești vandali ai pădurilor din România fac este incorrigibil, ireversibil. Un copac ajunge la maturitate în 70-80 de ani – o viață de om. Făcând o analogie între om și copac, ajungem la concluzia că așa cum o viață de om curmată nu-i poate fi redată, la fel și viața unui copac.

Pentru crimă se acordă până la 25 de ani de închisoare, însă pentru cei care anual despăduresc munți întregi lăsându-i neajutorați în fața naturii se dau amenzi sau, cel mult, 2-3 ani de închisoare. Ori, nu cred că această pedeapsă este concludentă, mai ales că ea nu se prea aplică. Totuși, mă întreb, oare un copac nu echivalează cu o viață de om? Mereu se taie, dar niciodată nu se plantează.

Întodeauna românul pune mai presus interesele sale economice decât propria sa viață. Acest ban "introdus" ilegal în buzunarul românului îi produce acestuia o stare de bucurie, neraționalizând faptul că decesul acestei planete ce se produce concomitent cu al nostru se află undeva, acolo, în viitor. Viitor care se apropie cu fiecare copac doborât la pământ de drujba mânărită de om, de omul inconstient.

Este foarte evident însă că, din acest punct de vedere, statul nu poate fi consecvent, păstrând o stare de tranziție. Pe de o parte dorește să-și păstreze alegătorul, pe cel care l-a votat, pe de altă parte, desigur, nu dorește să piardă banul pe care îl primește. Fiindcă știm cu toții că cei care taie copaci au o pilă sau o rudă și acolo, mai sus. Dar, vorba 'ceea, "cine aleargă după doi iepuri nu prinde niciunul"!

Din nefericire, din câte am văzut, nimeni nu știe că, în ritmul alert al distrugerii pădurilor, oazelor de aer curat, într-un mod frapant, peste ceva timp, în locul superbilor peisaje muntoase, spectaculoase, vom vedea un peisaj dezolant – un deșert. Cauză a acestor crime care se produc în pădurile din România, tot așa cum sunt, spre exemplu, și alunecările de teren. ■

Ce gust are viața?

Autor: Andrei Zeti, 3 martie 2014

Viața reprezintă tot ceea ce ne înconjoară, este un dar dat de Dumnezeu pentru oameni. Este un cuvânt care stârnește multe întrebări la care mării teologi găsesc un răspuns potrivit. Reprezintă unirea trupului cu sufletul dăruit de Dumnezeu de la protopărinții noștri, Adam și Eva.

Acest cuvânt are dublă semnificație: viața duhovnicească, cea întru Iisus Hristos, pe care mării teologi și Însuși Mântuitorul ne învață să o urmăm. A doua semnificație a acestui cuvânt este viața deșertă – așa cum spunem în cântările de la înmormântare: "cu adevărat deșertăciune sunt toate" – prin care noi, oamenii de pe acest pământ, îi facem plăcerile celui rău.

Viața pământească este o trecătoare (drum) din nou spre veșnicie. Dacă primii oameni au fost creați în veșnicia Raiului, odată cu moartea care a intrat în oameni, aceștia merg din nou spre veșnicia binelui sau al răului așa cum și-o clădesc aici, "facându-mă pe mine iarăși cetățean Raiului".

De multe ispite ne lovim, și cele mai mari sunt reprezentate de sectari: "nu toți care vorbesc de Hristos sunt ai lui Hristos, nu toți ce poartă eticheta de "creștin" sunt Creștini". Vorbind despre "dumnezeul" vieții creștine actuale, Cuviosul Parinte Serafim Rose spune că: "omul modern a creat un nou "dumnezeu", un "dumnezeu" modelat cât mai fidel după tiparul noilor vremuri, preocupat de știință și afaceri; de fapt una dintre intențiile primordiale ale gândirii moderne a fost aceea de a confecționa un asemenea "dumnezeu". În viața noastră avem multe ispite cu care trebuie să luptăm, având ca ajutor arma credinței și Sfânta Cruce, împreunate cu multă rugăciune, de aceea unii teologi ne numesc pe noi, creștinii ortodocși, BISERICA LUPTĂTOARE. Despre lucrările

diavolului ne vorbește și Părintele Cleopa Ilie în lucrarea "*CUM ÎNȘEALĂ DIAVOLUL PE OM*", în care se arată cât de ușor se lasă omul ispitit. Pentru cititorii acestor câtorva rânduri, vreau să remarc că viața nu este numai cea de aici, de pe pământ, ci mai accentuat că trebuie să ne gândim la viața de dincolo de moarte.

Proverbul potrivit ca și încheiere este: "*MUNCEȘTE CA ȘI CUM AI TRĂI O VEȘNICIE, ROAGĂ-TE CA ȘI CUM AI MURI MĂINE.*" ■

Familia – unitatea social-universală a umanității

**Autor: Alexandru-Cristian Preda
24 martie 2014**

Acesta este un eseu argumentativ și informativ, pe de o parte, care exprimă evoluția familiei din vremurile trecute și până acum, când a căpătat o cu totul altă relevanță... Conceptul de umanitate descrie foarte bine o lume incertă, difuză, mereu în căutarea unui scop în viață. De multe ori, această noțiune nu mai poate fi atribuită unui om, el devenind inuman prin ființa sa spirituală. Însă, divagând, umanitatea a beneficiat de o structură concisă, predefinită, dar care s-a concretizat abia în ultima perioadă. Familia își trage seva din rădăcini adânci, ce se diseminează către primele secole de existență a strămoșilor noștri care ne-au lăsat moștenire un prolific tezaur lingvistic.

Acest concept edificator, reprezentativ pentru populație are, conform etimologiei, o origine latină veche, constituind, la bazele acesteia, un grup insignifiant de sclavi de casă – „*famulus*”.

Înțelesul cuvântului s-a schimbat în decursul timpului, căpătând noi valori sociale. Familia a devenit proprietatea de drept a bărbatului (*pater familias*), iar femeia era catalogată drept o avuție ce-și avea în subordine anumite atribuții concret definite, conferindu-i o alură de slujnic, nu departe de originea acestui bruion.

Femeia purta povara mai multor secole de practici asociate rolului său, dereticând prin gospodărie, ocupându-se exclusiv de necesitățile casnice. Astfel, acesteia nu i-a fost acordat un statut privilegiat, tatăl fiind, în acest sens, numit „*genitor*”, iar nu „*pater*”.

Abordând o definiție minimală, putem considera familia o asociație religioasă, culturală, economică, dar și socială, în sânul căreia se nasc puterile decizionale, conceptuale, se transmit din ramură în ramură prin copii, prin descendenți, valorile sociale și culturale, dar și credința, adoptând alte standarde economice. Din acest punct de vedere, familia este amintită drept „*celula de bază a societății umane*”. Familia exprimă, însă, o idee generală care reflectă just realitatea vremurilor trecute, dar și a zilei de azi, implicând, într-o manieră recurentă, o formă de organizare larg răspândită. Ea constituie, în acest fel, o instituție universală ce a îmbrăcat, de-a lungul vremii, felurite forme concrete, palpabile.

[... continuare în pagina 4]

[...continuare pg. 5]

O primă formă, apărută în istorie, dar care există și astăzi, numai că sub alte înțelesuri, o reprezintă familia matriarhală, în care capul familiei este mama, și familia patriarhală (capul familiei fiind tatăl). Și astăzi este prezent (nu sub o formă directă) acest mod de organizare familială, alimentat de lipsa unui părinte de acasă, de măsura în care unul nu se preocupă de bunăstarea socială, culturală și financiară a acesteia, sau unul dintre părinți este decedat – așa numita familie monoparentală. O altă clasificare tipologică a familiei ne permite să facem referire la istoria antică, în care existau familii monogame și poligame.

Familia extinsă, bazată pe un sistem de înrudire lărgit, ce cuprinde și celelalte rude de sânge, alături de competiția profesională, dar și de urbanizare, au condus la un proces de pierdere, de alienare a anumitor calități ale acesteia. Spre exemplu, rezidența comună a celor ce alcătuiesc această familie a dispărut.

Mai știm?

Autor: Vicentiu-Eduard Dine, 21 martie 2014

Mai știm să fim fericiți?
21 martie 2014, 07:10. Metrou, stația Apărătorii Patriei.

Înainte să ajung la gura de metrou, am coborât din RATB. Acolo, câțiva bătrâni priveau pierduți pe geam către soarele care arde ușurel undeva sus, pe boltă. La Piața Apărătorii Patriei, oamenii trebăluiesc într-o atmosferă stereotipică. La metrou, jos, bodyguard-ul mă fixează cu o privire ciudată, care bate spre ură, deși nu i-am făcut nimic, niciodată.

În metrou, lume crispată în mare parte.

07:25. Piața Romană. Lumea se îmbulzește pe trecerea spre Amzei. Cerșetori peste tot. Un ins dintr-un BMW negru înjură pietonii care trec grăbiți spre Calea Victoriei.

07:40. Ajung la liceu. E prea devreme. Mă hotăresc să beau o cafea în Cișmigiu. Un bărbat se izbește de mine pe trecerea de la Conservator. Furia îi sare din ochi și aproape că mă carbonizează.

Dar să trecem peste cronologia asta. Întrebarea mea e clară. Mai știm să fim fericiți?

Ieri, pe 20 martie, a fost Ziua Internațională a Fericirii. Dar mai știm noi să fim fericiți?

Familia modernă, însă, s-a redus la un cuplu și la copiii ce au rezultat din căsătoria acestora. Purtând denumirea de „familie nucleară”, în centrul ei se naște afecțiunea și se dezbat păreri și opinii de zise, în esență, în cadrul societății omenești. Ea constituie centrul afectiv în care membrii acesteia compun strategii, în vederea rezolvării problemelor existențiale, ori de altă natură socială, ce-i acaparează pe aceștia. Acum, din păcate, familia a pătruns într-un proces de dezintegrare evolutivă prin destrămare, prin divorț, atât la nivel rațional, cât și emoțional în cadrul ei. Însă la acest proces a avut o contribuție substanțială și Protecția Copilului care, de cele mai multe ori, face exces de putere, acționând împotriva constituentelor raționale și afective. ■

Ne înghite o stereotipie. Dimineată – cafea, serviciu, înjurat pietoni și claxonat în trafic. La prânz – nu mâncăm nimic, lucrăm ca apucații. Seara – ne suim în mașina personală, înjurăm când ajungem la pompă (benzina a trecut de 6 lei) sau ne urcăm în RATB/ metrou, unde ne înghesuim și vedem alte fețe posomorâte. Ajungem acasă, deschidem televizorul, înjurăm iar – benzina crește la 6,50 lei.

În fiecare seară, verificăm facturile. Prețurile cresc, oamenii în costum care-și fac veacul prin Palatul Victoria (și ce victorii, de zeci de ani, numai victorii...) anunță scăderi, dar ce să vezi, ironia sorții, nu mai sunt bani, deci creștem taxele.

Mai știm să fim fericiți? Mai știm să zâmbim?

E deja târziu pentru orice. România e o țară atât de frumoasă, dar oamenii sunt atât de triști... ■

Candidați, nu-i lăsați pe alții să decidă pentru voi!

Autor: Cristian Ghingheș, 16 octombrie 2014

Acesta este mesajul meu pentru toți, dar absolut pentru toți elevii din România. E un mesaj pe care l-am livrat odată cu testimonialul pe care l-am realizat în cadrul campaniei noastre, a seniorilor CNE, de promovare și sprijinire a alegerilor pentru funcțiile din Consiliul Elevilor.

Se vor desfășura (sau cel puțin trebuie să se desfășoare), în perioada 28 octombrie – 1 noiembrie, alegeri democratice în toate liceele din România, dar și în școlile gimnaziale, acolo unde elevii cer asta. Votează toți elevii. Cadrele didactice nu au voie să se implice în susținerea candidaților, ci doar să asiste procesul electoral. Atenție mare, deci!

Până la alegeri, orice elev care nu se află în an terminal din orice liceu din România își poate depune candidatura pentru funcțiile din Consiliul Școlar al Elevilor: președinte, vicepreședinte sau secretar. Deadline: 20 octombrie 2013. Procedura este explicată în detaliu și pe înțelesul tuturor pe CJEBacau.ro.

Așa cum am zis-o și-n materialul de promovare care circulă pe Facebook începând de ieri dimineată, Consiliul elevilor este cea mai tare experiență de leadership pe care un elev o poate avea în perioada liceului. Eu, unul, am învățat foarte multe lucruri activând și implicându-mă în Consiliul elevilor.

- m-am dezvoltat personal;
- am realizat activități pentru colegii mei din județul Bacău;
- am câștigat premii la nivel național (Tulcea, remember?);
- mi-am făcut prieteni în toată țara;
- am pus bazele unor colaborări interjudețene care și astăzi merg strună;
- am interacționat intens cu autoritățile publice: Consiliul Județean, Prefectura, Primăria Bacău, ISJ, ISU, IPJ etc.
- am reușit să schimb în bine niște lucruri la nivel local pe partea de tineret.

Continuând... am să fiu direct. Era un sentiment extraordinar pentru mine, înălțător chiar, știind că

purtam cu mine încrederea a mii de tineri, acordată de aceștia prin reprezentanții lor la nivel de județ. Acest lucru m-a făcut mereu să acționez în interesul tinerilor băcăuani. Am prins gustul, recunosc, deci voi merge pe reprezentare și-n continuare, atât la nivel local, cât și, de ce nu, la nivel național. Cum, vom vedea pe parcurs. Ideea e că am devenit mult mai responsabil și calculat implicându-mă și exersând diverse situații și practici în Consiliul elevilor.

O, da! Am făcut și greșeli, pe care le-am conștientizat în timp și pe care încerc să le povestesc generațiilor care vin din urmă sub formă de pilde, de învățături, dacă vreți. Chiar îmi doresc ca noua generație de lideri ai elevilor să nu mai facă greșelile mele, ale colegilor mei – astăzi seniori CNE. De asta dau atenție acestor alegeri, de asta mă implic, de asta pun atât suflet. Văd potențial. Văd acum niște lucruri pe care nu le vedeam atunci și încerc să le transmit și celor care vin din urmă.

Voi mai scrie zilele acestea despre implicarea mea în Consiliul elevilor. Chiar aș vrea ca informația asta, privind alegerile de săptămâna viitoare, respectiv oportunitatea pe care o au elevii, să ajungă în toate liceele și școlile din România. Răspândiți vestea! N-o faceți în van, ci pentru un viitor bun! ■

Wedu: Generația C

Revista "Wedu: Generația C"

Online: www.wedu.ro/revista

Social IT & Consiliul Național al Elevilor
2011 -2014

